

Натискаю дзвіночок квартири Світлани Арсентівни. Вперше почув її голос: „Підождіть, я швидко не взмозі відкрити Вам двері...” Погляд трішечки схвильований до незнайомого гостя налаштовує на повагу до цієї жінки в інвалідній колясці.

Про неї багато чув: про її золоті руки, які вмюють вишивати, в'язати, про мужність, яка вміє перемагати біль душі.

А починалось все зовсім інакше. Поява дівчинки на світ була радістю для сім'ї Поліщуків, адже в сім'ї вже було шість хлопчиків. Дівчинку назвали Світланкою, від світла і бажаної радості.

В розмові з Світланою я слухав її солодкі спогади про дитинство, перегортав сторінки її життя.

Дитинство... Маленька Світланка біжить босими ніжками по споришу, не відчуваючи ні болю, ні втоми, біжить назустріч ватаги хлопчаків з вулиці поліського села Франкопіль. Назустріч промінчикам сонця, що грайливо виблискує на зелений луг з копанками, на зустріч запаху печеного хліба, виробленого маминими руками.

Біжить... та раптово падає, ніжки зовсім перестали слухатись „піднімаюсь, падаю, піднімаюсь падаю, ніжки гнуться мов вербові гілочки і не можу повірити у безпорадність і не могла усвідомити, що це на все життя”.

В п'ять років підкралась ця страшна невиліковна хвороба, яка прикувала до інвалідного візка і дала страшний вирок випробування долі.

Вперше обслідували Світланку в Соснівській лікарні. Вона запам'ятає до цього часу, очі лікаря, які так сумно дивилися на неї. Лікарі констатували факт захворювання поліомієлітом. Лікування в лікарнях нічого втішного не давало. Народні ліки – паріння в мохово-лишайникових узварах в дерев'яних ночвах - також не допомогли.

„Не хочу втрачати надію” можна вважати автобіографічним, тому, що відчуття болю і боротьба за життя не полишають і дотепер.

В школу, як усі дітки не могла ходити, а так хотілося бути такою, як і всі. Від своєї сестрички навчилась читати, писати, вірші складати. Здібна дівчинка за 4 роки успішно закінчила Костопільську школу-інтернат.

- Пам'ятаю, як тато навчав моїх братів, - в мене їх було шестеро: „Кожна людина на землі мусить заробляти свій хліб, він найсмачніший” – згадує батьківські слова Світлана Арсентівна.

Це був для неї девіз, з яким вона йшла до здійснення своєї мети. Вчитися і отримати професію, щоб влаштуватися в цьому світі було для неї найзаповітнішою мрією. На інвалідній колясці, далеко не заїдеш. Світлана поїхала в Самбірське ПТУ поступати, але в приймальній комісії їй відмовили, жорстоко і безнадійно: „З вашим діагнозом не беремо”.

Так здійснення мрії не збулося., але Світлана не впала у відчай. У своєму селі почала шити спідниці, блузки, в'язати, вишивати. В кожній вкладала душу і любов. Світлі та радісні кольори українських вишиванок були перенесені на полотна рушників, серветок, які вишивала для людей на замовлення. Потім виїхала на проживання в м. Корець, працювала на пластмасовому заводі! Колектив, спілкування з колегами знімало тягар з душі і хотілося жити.

Найтяжчим випробуванням для Світлани було добиратися інвалідною коляскою вчасно на роботу по бездоріжжю, особливо в осінньо-зимовий період. Коли одержала першу зарплату заплакала:”Я можу все, я – така, як всі здорові люди, я живу...!”

Найщасливішим днем в своєму житті Світлана називає день, коли вона отримала квартиру. Облаштувала, прикрасила її в свої вишиванки. Душа раділа, співала. Молода дівчина хотіла простого жіночого щастя.

І щастя прийшло несподівано, таке жадане для Світлани. Вона зустріла чоловіка, якого послала доля, - інваліда ВВВ, без обох ніг - він її розумів, не жалів для неї теплих, ніжних слів. Так і жили, мов поранені голуб'ята... В нього своя біль, в неї своя. Разом було набагато легше переносити життєві негаразди. Світлана не могла збагнути звідки в неї бралися сили, вона готувала їсти, наводила порядок в квартирі, була гарною і охайною господинею. „Я відчула себе щасливою жінкою, яка стала помічницею для свого чоловіка”, - з теплотою згадує Світлана Арсентівна.

Але в житті за радістю, завжди приходиться сумувати. Як гарячий вітерець промайнуло 13 років спільного життя. Після смерті чоловіка Світлана пережила інсульт, відмовила права рука, але надію на життя не втрачає. Дуже любить читати книги, історії з життя в бюлетні „Інва.net”. „Коли я читаю „Інва.net”, мені здається, що я спілкуюся з цими людьми. Хочу щоб історія мого життя вчила не впадати у відчай і не втрачати надію”.

Василь Оснадчук. м. Корець